

מסורת הש"ס

פסולה. דלא שלטנא דה עינא למעלה מכ' אמה וליכא פסולמי ניסא:
כסוכה וכמבוי. דתנן דהו צהדיא צעירוצין^א ומסכת סוכה^ב דפסלי:
מאז להניחה. צחצר או צרה^א צטפה הסמון לפתח שאס ירחיקנו
להלן מן הפתח אינו יכיר שצעה"צ הניחו שס: **מימין**. צנתיסמו צנימו
לימין: **מוזוז**. קי"ל דימין דכתיב^א

ציתך דרך ציאתך וכי עקר אינש
כרעיה דימינא עקר צרישא^א: להרלות.
למנות: **צמה ששפר**. צידו ששפר דה
ולא צרגלו: **נווי סוכה**. פירות שתולין
זה לנוי: **מריה דאזכרס**. לשון
תמייה הוא: **סלי**. סוכה דמינא
צברייתא צהדיא דמפרש ואולי:
דנלא סניא. צנר סוכה דמימרא
דבר חסי הוא ואינו צרייתא: **ועטרה**
צקרימס. פארה ציריעות של צצעים
צקורין צוצרייין^א: **הסנה עליה**.
צנמ^א צילה צר מהני תלת נקטיונה
איני צודל מהן כל צין השמשות של
קידוש יו"ט ראשון דלא חל עלייהו
קדושה כלל אצל תנאי אחר אינו מועיל:
אצונו דכולנו. שילמדו כולן ממנו:

דס. כיסוי הדס דנפקא לן מקרא
ושפך וכסה ומפרש דה טעמא שלא
יהיו מצות צויות עליו: **מנר לנר**.
דחוכה דמפרש טעמא לקמיה:
מסירין. להטיל ציית מטלית יסן
לנלית חדש. וצמנחות^א מפרש טעמא
דמנן דאסר: **הנר**. כר"ש. דלמנר דבר
שאין מתכוין מותר ואע"ג דקעציד
חרין והוי תולדה דחורש או צונה.
ומשום דהילכתא כרז צאורי^א
בצוליה הס"ס צר מהני תלת נקטיונה
גבי הדדי: **כל מילי דמר**. דנה צר
נחמני: **לעשות חרין גרסינן**. טעמא
דבר. מנר לנר משום ציוי מנזה
שמדליק קיסם שאינו מן המנזה מנר
של מנזה וממנו מדליק השאר:
אכחושי. דמיחו כחמן דשקיל
נהויל ושאצ קלת מלחומית שמו:
משרגא לשרגא. מניח נר אלל
נר ושמהן של מנזה ולא צקיסם:

מעשר

לבגד ושמואל אמר^א מתירין מבגד לבגד רב אמר אין הלכה כרבי שמעון
בגרירה ושמואל אמר^ב הלכה כרבי שמעון בגרירה^א אמר אביי כל מילי דמר
עביד כרב לבר מהני תלת דעביד כשמואל מדליקין מנר לגר ומתירין מבגד
לבגד והלכה כרבי שמעון בגרירה^א דתניא רבי שמעון אומר אדרם מטה
כסא ופסל ובלבד שלא יתכוין לעשות חרין יתיב ההוא מרבנן קמיה דרב
אדא בר אבהו ויתיב וקאמר טעמא דרב משום ביזוי מצוה אמר להו לא
תציתו ליה טעמיה דרב משום דקא מכחיש מצוה מאי בינייהו איכא בינייהו
דקא מדליק משרגא לשרגא מ"ד משום ביזוי מצוה משרגא לשרגא מדליק
מ"ד משום אכחושי מצוה משרגא לשרגא נמי אסור מתיב רב אויא^א סלע של

למנזה^א והשיב ר"ת דצין נויי סוכה עזי סוכה הימרים על הכשר סוכה לא אסרי אלל משום
ולא אסרי מקרא אלל דווקא כדי הכשר סוכה והמקשה דפריך צביצה^א (דף קז:) מנוי סוכה אע"י סוכה לא ידע
הכשר סוכה לכדי הכשר סוכה ומשני צאומר איני צודל מהס כל צה"ש דלא חיילא קדושה על נויי סוכה וכן על עזים הימרים על הכשר
סוכה מהני דה תנאה אלל עזי סוכה כדי הכשר חילא קדושה עלייהו על כרחו דבר תורה כל צעה ולא מהני תנאה והא דקאמר
התם ואם התנה עליהן הכל לפי תנאו ופריך למימרא דמהני דה תנאה כו' ומשני סיפא תאמין לכוזה דעלמא וצתר הכי פריך וסוכת
הנח לא מהני דה תנאה והמנא סוכה כו' לא צעי לשנויי הכל לפי תנאו על יתרות מדדי הכשר סוכה דהכל לפי תנאו משמע בכל הסוכה:
אבוהון דבוליהו דם. הא דלא קאמר אצונו דכולהו עזי סוכה דנפקי מקרא^א דלמנר צריה המניח צביצה^א (דף לז:) וסס) אומר ר"י
דמשום דמעמי סוכה לא הוה יליפין^א דשאני סוכה דצמחמספן מנר^א איכא ציטול מנזה אלל^א צנוי סוכה וצברלאת מעות לאור נר

סוכה ליכא ציטול מנזה^א: **רב אמר אין מתירין מבגד לבגד**. לא מצעיה אי חותם תלית הוא דאסור אלל אפילו חותם גברא הוא נמי
אסור כדאשכחן צמוחה דענאם איתו שנטלה צצבא מניעה צקוף פרק השואל (דף קז:) אף על גב דחובת דבר היא שמואל אמר מתירין
אע"ג דשמואל גופי סבר^א דחובת תלית היא אפי"ה מתירין כיון שעושה ללורך צגד אחר^א וצבי מוזהה שנענש שמה לא היה צדעמו להניח צצית
אחר א"י מוזהה שאני שעושה להליל מן המזיקין ואע"ג דלכ"ע אין מתירין שלא להניח צצגד אחר אין קשה מה שנהגו להחיר ציית מטליתות
של תמים דווקא צצית של חי שהוא צר חיוצא אין מתירין: **כל מילי דמר עביד ברב**. קושא דפי"ק דכמוצות (ד' ו') שס כמוצה:

פרק שני שבת

כב.

נר חנוכה שהניחה למעלה מב' אמה פסולה כסוכה ובמבוי. וא"ת^א
הוה ליה למימר ימעטו כמו גצי מצוי דלמנר התם מצוי דרצנן
תני תקנתא ואיכא למימר דנקט פסולה משום דצעי למימר כסוכה
שהיא מן התורה אי נמי לא רצה להאריך יצבנה וימעטנה ויחזור
וידליקין דלמעשה ולהניחה כמו שהיא

דולקת אי אשפר^א דכמוכה לקמן^א:
אסור להסתפק מהן עד מוצאי יו"ט האחרון. והא דלרי

אתרוג ציו"ט האחרון טפי מכוסה

מפרש צפרק לולב וערבה (סוכה נו):
משום דסוכה צספק צציעי ספק שמיני יחזי יתצין ואי מתמרי ליה

סעודה צין השמשות אכיל ליה התם והאזיל ואיתקצי צין השמשות איתקצי
כוליה יומא של ספק ח' וט' אלל אתרוג אינו ניטל צספק^א ו' ואלל

איתקסר צספק שמיני (א) אלל משום דאיתקצי צין השמשות של ו' ואע"פ

דצין השמשות של ח' נמי אסור משום שהוא ספק יום האזיל ולא אסור אלל

משום ספק יום וספק לילה לא איתקצי צנך כולי יומא מידי דהוה אצניה

שנולדה צוה דמותה צוה אע"פ דצין השמשות אסור משום ספק יום וספק

לילה^א: **סוכה סניא**. משמע דטעמא דנויי סוכה משום ציוי מנזה

וקשה לר"י צפרק צריה (לקמן דף מה. וסס) משמע דטעמא משום מינו

דאיתקצי למנזה ומינך דלריכי למרווייהו דמשום דאיתקצי למנזה לא

הוה אסרינן^א צחולו של מועד דלא ציין מוקפה אלל (גנפג) צצבת וציו"ט^א

ומשום ציוי מנזה לא הוה אסרינן להו היכא דנפלו אלל השתא דלמנר^א

דאיתקצי וציוי מנזה אסרינן אפילו נפלו ואפי"ה צחולו^א אוקשה לר"י כיון

דנויי סוכה אסורין משום ציוי א"כ מאי פריך צצניה צפ"ה המניח (דף לז:

וסס) מנח סוכה אע"י סוכה דקאמר וסוכת הנה לא מהני כה תנאה והתני^א

סוכה כהלכתה כו' ומאי קושא דילמא עזי סוכה לא מהני ציה תנאה

דמקרא נפקא דלריש התם מניין לעזי סוכה שאסורין כל צעה ת"ל חג

הסוכות ו' ימים וגו' ודרשה גמורה היא דמנוכח צפ"ק דסוכה (דף ט. וסס) דצ"ש

פסלי מהאי קרא סוכה ישנה וצ"ה מכשירין דההוא מיעדי ליה לעזי סוכה שאסורין כל צעה אלל נויי

סוכה דלא אסרי אלל משום ציוי מהני צוה תנאה ועוד צפרק צריה (לקמן דף מה.) משמע צהדיא^א דעזי סוכה לא אסור אלל משום דאיתקצי

משום דמעמי סוכה לא הוה יליפין^א דשאני סוכה דצמחמספן מנר^א איכא ציטול מנזה אלל^א צנוי סוכה וצברלאת מעות לאור נר
סוכה ליכא ציטול מנזה^א: **רב אמר אין מתירין מבגד לבגד**. לא מצעיה אי חותם תלית הוא דאסור אלל אפילו חותם גברא הוא נמי
אסור כדאשכחן צמוחה דענאם איתו שנטלה צצבא מניעה צקוף פרק השואל (דף קז:) אף על גב דחובת דבר היא שמואל אמר מתירין
אע"ג דשמואל גופי סבר^א דחובת תלית היא אפי"ה מתירין כיון שעושה ללורך צגד אחר^א וצבי מוזהה שנענש שמה לא היה צדעמו להניח צצית
אחר א"י מוזהה שאני שעושה להליל מן המזיקין ואע"ג דלכ"ע אין מתירין שלא להניח צצגד אחר אין קשה מה שנהגו להחיר ציית מטליתות
של תמים דווקא צצית של חי שהוא צר חיוצא אין מתירין: **כל מילי דמר עביד ברב**. קושא דפי"ק דכמוצות (ד' ו') שס כמוצה:

וי

עין משפט נר מצוה

כב א מיי פ"ד מהל
הסוכה הל' וסנן עינין
ה טושי"ע א"ח ס' תרעה
ספי"ק:

כב ג מיי שס טושי"ע שס
ספי"ק ו:
בר ד מיי שס ו סנן
שס טושי"ע א"ח ס' תרעה
ספי"ק:

בה ד מיי פ"ו מהל סוכה
הל' טו סנן עינין סנן
טושי"ע א"ח ס' סנן תרעה
ספי"ק:

בו ו טושי"ע א"ח ס' סנן
תרעה ספי"ק ד:
בו ז מיי פ"ד מהל סוכה
הסוכה הל' ט סנן
ענין ה טושי"ע א"ח ס' תרעה
ספי"ק:

בח ח מיי פ"א מהל ציית
ספי"ק יג סנן עינין כו
טושי"ע א"ח ס' טו ספי"ק:
בח ט מיי פ"א מהל שבת
הסוכה הל' סנן א"ח ס' טושי"ע
ספי"ק:

בח טושי"ע א"ח ס' טו ספי"ק
ספי"ק:

תורה אור השלם

1 ויקרא וישלכו אתו
הקרבן והבור רק אין בו
קיום: בראשית לו כד
2 ואיש איש מבני ישראל
ומן הגר הגר בחוקם אשר
יצדו יצד יצדו או עוף אשר
יאכרו וישפר את דמו וקסדה
קצפר:

ויקרא יז יג

תוס' ישיגים

(א) אי נמי טעמא דהוקעה
למנוח צ"ה דאסרי אפי"ה
ציו"ט האחרון משום
דאיתקצי צציה דלמעשה
דציו"ט לנכא א"י הכל אחר
איתקצי למנוח משום ציוי
מנזה:

(ב) פ"י ר"מ נראה דקוק
דלא צ"ה למימר צאומר איני
צודל כי אלל צהדיא התם
בכשר סוכה ומינך נראה
דלצטריך לטעי צאומר איני
צודל דתנאי אחר לא מהני
בצו משום ציוי מנזה אלל
כשהוא צאומר איני צודל לא
חיל עלייהו קדושה כלל וליכא
ציוי:

מוסף תוספות

א. [הא] (ד) נר חנוכה
הוי דרבנן. מוס' עינין
ג. ד"ה סוכה. ב. לא
קיים המצוה. מוס' סל"ש.
ג. למאן דאמר הדליקה
מוס' סוכה. מוס' סוכה
ד"ה דלצטריך. [ו]אפי"ה
למ"י הנהו ערשה מצוה
צריך לכבותה ולהדליקה
שלא יאמר הוראה לצרכו
הוא דאדאריה. כדאמר^א
(התם) גבי הדליקה
בכונתו והנהיג מבחור.
מוס' עינין ג. ד"ה
סוכה. ד. אבל ישיבת
סוכה ביה"ש אע"פ
שהוא מחמת ספק יום
שעבר מ"מ צריך לעשות
משנה ולישבי. הלכך
כיון דאתקצי לביה"ש
האצטריך לכילי יומא. מוס'
סל"ש. ו. נויי סוכה.
מוס' סל"ש. ו. הלכך
אצטריך טעמא דביווי
מצוה וכו'. ואי לאו
טעמא דאתקצי. מוס'
סל"ש. ז. [ו]נויי סוכה כל
שבעה מאורי משום ביווי
מצוה. ישיב"א. ח. שעבר
כ"ו מן הסוכה. ישיב"א.
ט. ומוס' דלא חאלי בה
מוקצה אלא מטעמא
דביווי חאלי. דלא חאלי
מוקצה אלא בטעמא.

שיטה לר"י. שאין לבזות מצות סוכה ולהסיר הניי שתלה לתוכה, דליכא מצוה אחרתא בניי סוכה אלא שאין לבזות הסוכה.
מוס' סל"ש. משום שלא יהו מצוות ביוות עליו הוא מקצה אותו למצוה. שאלמלא ה"י מותר לו לבזות המצוה ה"י מותר
לו להשתמש בהן אף בשעת צדוה, נמצא שלא הוקצה אלא משום כבוד המצוה והוקצה בשעת צדוה (לכ"ה ושלח לנתיק). וכן שחוקק
אם באו ללסקן מן המצוה ולהסתפק מהן, אסור משום מוקצה. למינן לקמן מה. ד"ה ומתא' (פ"ד ושלח לנתיק). וכן מ"ה
הסוכה. מה דח' הל' אף עצי סוכה לה. כע"ה. דאסרי כל שבעה. מוס' סל"ש. א. דה"ה. א. מוס' סל"ש. ב. וסוהר את
הסוכה. כע"ה. ג. בספוק. מוס' סל"ש. ד. אימא דשרי, אלא דרמס ליפנין לכולהו. כע"ה. ח. אבל שלא להניח על בגד
אחר אין לו להסיר אפי"ה לשמואל. מרדכי.

שמואל, כדי שתהא מוזהה מימין ונר חנוכה משמאל, דרך ביאתו לבייתו. ואסור להרצות מעות כנגד נר של חנוכה שלא יהו מצות
ביוות עליו, כמי הדם דאמר רחמנא ושפך וכסה שלא יכסנו ברגל וכו', וכן סככה כהלכתה כו', אמר רב יוסף אבוהון דכולהו
ד"ה כל המצות מן הדם ולמדות שלא יהו מצוות ביוות עליו. תניא בכסליה חנוכה תמני יומי דלא למספד, ששכנסכו
גורם להילכ טימאא כל שמן שבמקדש ושבגדו כו'. אתמר רב אמר אין מתירין צצית מבגד לבגד, כלומר מוז השלית ומטילין
למלית אחת וכו'. אין מדליקין מנר של חנוכה נר אחר, ואין הלכה כרבי שמעון בגרירה. ובה נר בחמני לפרוש היה ערשה כרב
בר מהני תלת דעביד כשמואל צצית מבגד לבגד, והדליקין מנר של חנוכה נר אחר של חנוכה, והילכתא כר"ש
דאמר גרור אדרם מטה כסא ופסל, ובלבד שלא יתכוין לעשות חרין.